IŞIK SAÇAN ÂSA

İÇİNDEKİLER

IŞIK SAÇAN ÂSA

Mekke'de yaşayanlardan bazıları İslâm dinini merak ediyorlardı. Bunlar aralarından birini Sevgili Peygamberimize göndermeye karar verdiler. İçlerinden Tufeyl ibn Amr'ı seçtiler. Uğurlarken kendisine şöyle dediler:

– Ey Tufeyl! Medine'ye git. Muhammed'le konuş. O'nun hâl ve hareketlerini izle. Davası neymiş, nasılmış, gör. Sonra buraya dön ve her şeyi bize anlat!

Tufeyl şairdi. Üstelik güzel konuşan biriydi. Zaten bu özellikleri sayesinde seçilmişti. Kılıcını kuşanıp hemen yola koyuldu. Günler sonra Medine'ye girdi. Doğruca Sevgili Peygamberimizin yanına

vardı. O'nunla bir süre konuştu. Peygamber Efendimiz kendisine İslâm'ı anlattı.

Tufeyl Sevgili Peygamberimizi dikkatle dinledi. Her kelimeyi hafızasına not etti. Sonunda şöyle dedi:

– Ey Muhammed! Ben akıllı bir adamım. Üstelik şairim de. Şimdi de sen benim söyleyeceklerime kulak ver.

Tufeyl bu sözlerden sonra biraz şiir okudu. Peygamberimiz de onu dinledi. Ardından da:

– Ey Tufeyl, dedi. Şimdi de ben sana bazı şeyler okuyacağım. Sen de bunları dikkatle dinlemelisin.

Tufeyl zaten bunun için gelmişti Medine'ye. Kulaklarını açtı ve dikkat kesildi. Sevgili Peygamberimiz, Eûzü Besmele çekti ve İhlâs sûresini başından

sonuna kadar okudu. Sonra da Felâk ve Nâs surelerini okudu.

Tufeyl bu birbirinden güzel âyetleri dinlerken hayret ve heyecan içindeydi. Her kelime ruhunu titretiyordu âdeta. Nihayet Peygamberimiz okumayı bıraktı ve şöyle dedi:

– Ey Tufeyl! İşte duydun ve anladın. Haydi, İslâm'ı kabul et artık!

Tufeyl zaten bu ânı bekliyordu. İslâm dini herşeyiyle aklına yatmıştı. Yüreğinde kabaran coşkuyla birlikte oracıkta şahadet getirip Müslüman oldu. Gözlerinin içi gülüyordu. İslâm'ı kavmine anlatabilme sabırsızlığıyla yerinde duramıyordu.

Yola çıkmadan önce Sevgili Peygamberimize:

– Ey Allah'ın Resulü, dedi. Kavmimi İslâm'a davet ederken üzerimde bir alâmet olması lazım. Dua ediver de Allah bana bir alâmet ihsan eylesin.

Peygamber Efendimiz hemen dua etti:

– Ey Allah'ım, ona bir nûr ihsan eyle!

Tufeyl hemen yola koyuldu. Durmaksızın ilerliyordu. Gün battı, akşam geçti, gece oldu. Tufeyl hâlâ yürüyordu. Birden hava bozuldu. Karanlığa bir de yağmur eklendi. Artık göz gözü görmüyordu. Fakat Tufeyl'in durmaya hiç niyeti yoktu. Bastığı yeri bile görmeden ilerlemeye karar verdi.

Bu sırada tuhaf bir olay gerçekleşti. Tufeyl'in iki gözü arasında bir ışık belirmişti. Tufeyl bu ışığın yerinin değişmesi içi dua etti. Bunun üzerine iki gözü arasındaki ışık kırbaçına geçti. Artık elindeki kırbaç etrafa ışık saçıyordu. Tufeyl bu mucizenin Allah'tan bir lütuf olduğuna kanaat getirdi. Sevinç içinde yoluna devam etti. Nihayet Mekke'ye geldi.

İnsanlar merakla etrafını sardılar. Herkesin gözü ışık saçan kırbaçtaydı. Bazıları hemen uzanıp ışığı avuçlamayı denediler. Fakat parmaklarının arasından yol bulan ışık yine etrafı aydınlatmaya devam etti.

Tufeyl, anne ve babasını buldu. Olanı biteni bir bir anlattı. Ardından da onları İslâm'a davet etti.

Babası, duyduklarından çok etkilenmişti. Hemen Müslüman oldu. Fakat annesi tereddüt etti.

Tufeyl orada durmadı. Kavminin yanına gitti. Onları da İslâm'a davet etti. Bu davete ilk koşan Hazreti Ebu Hüreyre oldu.

Tufeyl yılmaksızın İslâm'ı anlatmaya devam ediyordu. Aradan epeyce bir zaman geçti. Nihayet sayıları seksen kadar olmuştu. Hep birlikte Sevgili Peygamberimizin yanına döndüler.

* * *

SOĞUK HAVA

Gece sona ermek üzereydi. Bilal ezan okumaya hazırlanıyordu. Hava oldukça soğuktu.

İnsanlar henüz uyanmamışlardı.

Medine semaları Bilal'in ezanını bekliyordu. Onun gönüllere ferahlık veren sesini herkes çok iyi tanırdı. Müslümanların ilk müezziniydi Bilal. Elini kulağına atıp bir ezana başladı mı, insanlar mest olurlardı.

Sevgili Peygamberimiz de onun sesinden çok hoşlanırdı. Zaman zaman:

– Bizi rahatlat ey Bilal, diyerek kendisine ezan okuturdu.

Bir ses duyuldu Medine üzerinde:

– Allahü Ekber, Allahü Ekber…

Sabah ezanı okunuyordu. İnsanlar yataklarından doğruldular. Sonuna kadar dinlediler bu kutlu nağmeleri. Sonra başlarını pencerelerden, kapılardan uzattılar. Havanın soğukluğunu hissedince namazı evde kılmayı düşündüler.

Bilal bekledi bir süre. Ne gelen vardı ne giden…

Peygamberin müezzini bir kere daha elini kulağına götürdü. Yanık yanık yeniden okudu ezanı. En katı gönülleri bile mum eden sesi evleri tek tek yokladı. Fakat sonuç aynıydı. Kimse soğuğu göze alıp da mescide gelmiyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Bilal'in sabah ezanını ikinci kez okuduğunu duyunca yanına yaklaştı ve:

– Ne oluyor, dedi. Niçin kimse gelmiyor?

Bilal üzgündü. Sadece:

– Soğuktan diyebildi.

Efendimiz Medine evlerine şöyle bir göz gezdirdi. Sonra ellerini semaya açtı. Yüce Mevla'ya şöyle dua etti:

– Allah'ım! Soğuğu onların üzerinden kaldır!

Aradan çok fazla bir zaman geçmemişti ki evlerde hareketlenmeler oldu. Hava birden ısınmıştı. İnsanlar doğruca mescide vardılar. Kendilerini beklemekte olan en büyük imamın ardında safa durdular. Hep birlikte sabah namazını eda ettiler.

Böylece Peygamber mescidi, bir mucize sayesinde en soğuk gecede bile cemaatsiz kalmamıştı.

* * *

YALNIZ ADAM

Hazreti Ebu Zerr, doğruluğa çok önem veren biriydi. Hata yapanları hemen uyarır, onları yanlışlarından döndürmeye çalışırdı. Onun bu özelliği dilden dile dolaşmaya başladı.

Sevgili Peygamberimiz Ebu Zerr'i çok severdi. Çünkü o, herkesin İslâm'a karşı çıktığı dönemde Müslüman olmuş biriydi. Üstelik dininden dolayı olmadık eziyetlere maruz kalmıştı.

Müslümanlar gün geçtikçe kuvvetlendiler. Komşu devletlere seferler düzenleyecek kadar sayıları çoktu artık. Her gün bir grup, İslâm'ı anlatabilmek için yollara düşüyordu.

Bazı münafıklar vardı şehirde. Bunlar çok sinsi insanlardı. İnanmadıkları hâlde inanmış gibi görünürlerdi. Bununla da yetinmez, inananların akıllarını karıştırmak için uğraşır dururlardı. Böyle yaparak onları Allah yolunda koşturmaktan alıkoymayı hedefliyorlardı. Bir ordu yola çıkacağı zaman halkın arasına karışır ve fitne yaymaya başlarlardı:

– Bu sıcakta ne işimiz var seferde?

– Serin gölgeliklerde yan gelip yatmak varken bu ordu hazırlığı da neyin nesi?

Bir gün Sevgili Peygamberimiz Tebük'e bir sefer düzenleneceğini ilan etti. Sahabiler hazırlanan orduya büyük bir coşkuyla katıldılar. Her birinin yüreği Allah'ın dinine hizmet aşkıyla atıyordu. Ortalıkta yayılmaya çalışılan fitnelere aldırmadan yola koyuldular. Çünkü Allah o münafıklar hakkında âyet indirmişti:

"De ki: Cehennemin sıcağı daha şiddetlidir."

Bu yüzden Müslümanlar dünyanın sıcağına aldırmayarak yola koyuldular. Kızgın çöl kumlarında ilerlemeye başladılar. Tepelerinde yükselen Güneş kaynıyordu âdeta. Allah Resûlü bazı Müslümanların orduya katılmamış olduğunu görünce üzüldü. Gelmeyenlerin arasında Ebu Zerr de vardı.

Ordu bir süre sonra mola verdi. Herkes bir köşeye çekilip dinlenmeye başladı. Ordudaki Müslümanlar güvenliği sağlamak için etrafı kolluyorlardı.

– Bir adam geliyor! Bir adam geliyor!

– Hem de tek başına…

– Üstelik yürüyerek geliyor!

Nöbetçiler durumu hemen Peygamberimize haber verdiler.

– Ey Allah'ın Resûlü! Arkamızdan tek başına ve yürüyerek bir adam geliyor!

Peygamber Efendimiz ufka doğru baktı. Gerçekten de çöle bata çıka biri geliyordu, ama kim olduğu belli değildi. Peygamberimiz bir süre baktıktan sonra:

– Bu gelen kişi inşaallah Ebu Zerr'dir.

Herkes gözünü gelen adama dikmişti. Acaba kimdi bu? Neden geç kalmıştı? Çok geçmeden yüzlerdeki merak ifadesi yerini gülümsemeye bıraktı. Çünkü geriden gelen bu adam Hazreti Ebu Zerr'den başkası değildi.

Sahabiler sevinç içinde Sevgili Peygamberimize döndüler ve:

– Ey Allah'ın Resûlü, dediler. Bu gelen Ebu Zerr'miş!

Bu haber üzerine Peygamberimiz gülümsedi. Yüreklere işleyen sesiyle oradakilere şöyle dedi:

– Allah, Ebu Zerr'e merhamet etsin! O, yalnız yürür, yalnız ölür, yalnız olarak dirilir!

Az sonra Hazreti Ebu Zerr orduya katıldı. Hep birlikte İslâm'ı anlatabilmek için kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Günlerce sürdü bu yolculuk. Ve bir gün geri döndüler. Yorgun ama huzurlu bir şekilde Medine'ye girdiler.

İnsanlar yeniden gündelik işlerine döndüler. Bir yandan dinlerinin gereğini yaparken diğer yandan da tarlalarında bağlarında çalışıyorlardı.

Bir gün acı bir haberle yürekleri dağlandı âdeta:

– Âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz, Rabbine kavuştu!

Sahabiler o an dünyanın sonu geldi zannettiler. Her biri bir köşede yığıldı kaldı.

Hazreti Ebu Bekir halife oldu. Sonra Ömer, ondan sonra da Hazreti Osman... Hazreti Osman zamanında devlet alabildiğine zenginleşti. Bazı insanlar da çok büyük servetlere sahip oldular. Bu

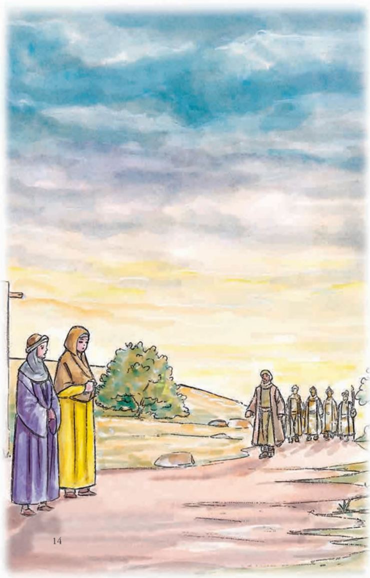
zenginlik gönüllerdeki huzuru zedelemeye başladı. Halk arasında yer yer para pul konuşulur oldu. Bazı kimseler fakirken, diğerleri alabildiğine zenginleşmişlerdi. Bu duruma içten içe üzülen biri vardı: Hazreti Ebu Zerr...

Dünya malına değer vermeyen Ebu Zerr, eski huzurlu günleri arar oldu. Peygamberimiz devrinde çoğu insan bu kadar varlıklı değildi, ama hepsinin de gönlü alabildiğine zengindi. Birinin eline üç beş lokma bir yiyecek geçse onu hemen komşusuyla paylaşırdı.

Ebu Zerr o günlerin özlemiyle evine geldi. Hanımını ve hizmetçisini aldığı gibi şehri terk etti. Kimseciklerin olmadığı kuytu bir yerde yaşamaya başladı.

Hazreti Ebu Zerr kendini ibadete vermişti. Sürekli namaz kılıyor, dua ediyordu. Aradan uzun bir süre geçti. Aklında Peygamberimizle yaşadığı günler vardı hep. Efendimizle kıldığı namazları, yaptığı sohbetleri, çıktığı seferleri düşünüyor ve "Hey gidi günler!" diye iç geçiriyordu.

Nihayet her insan gibi Hazreti Ebu Zerr de vefat etti. Hanımı ve hizmetçisi onu bir güzel sarıp

sarmaladılar. Yol kenarına koyup başında beklemeye başladılar.

Bir süre sonra uzaktan bir kafile gözüktü. İçlerinde İbni Mesut da vardı. Yol kenarında bekleyen iki kişiyi görünce yanlarına yaklaştı. O zaman yerdeki cenazeyi fark etti. Hemen sordu:

– Bu da ne böyle?

Bekleyenlerden biri üzüntü içinde cevap verdi:

– Bu, Peygamber'in sahabilerinden Ebu Zerr'in cenazesidir!

İbni Mesut o an donup kaldı âdeta. Öylece bakakaldı yerdeki cenazeye. Sonra gözleri doldu. Gözyaşları yanağından aşağıya süzülürken o şöyle mırıldanıyordu:

– Allah'ın Resûlü gerçeği söylemiştir. Çünkü Efendimiz bir gün şöyle demişti: "Allah Ebu Zerr'e merhamet etsin! O, yalnız yürür, yalnız ölür, yalnız dirilir!"

Orada bulunanlar atlarından indiler. Ebu Zerr'in cenazesini kaldırdılar. Yıkayıp kefenlediler ve namazını kıldılar. Sonra toprağın bağrına emanet ettiler.

Sevgili Peygamberimizin dediği gibi Ebu Zerr, yapayalnız yaşamış ve toplumdan uzak bir yerde ölmüştü. Muhakkak ki mahşer zamanı yine yapayalnız olarak dirilecekti. Çünkü Allah, Sevgili Peygamberimizin sözlerini asla yalan çıkarmamıştı.

* * *

EKMEK KIRINTILARI

Çok yoksuldular. Evleri bile yoktu. Suffe ashabı denirdi onlara. Mescitte yatıp kalkarlardı. Sevgili Peygamberimizin önünde diz çöküp ilim tahsil ederlerdi.

Biraz varlıklı olan sahabiler, Suffe ashabına yiyecek bir şeyler getirirlerdi. Onlar da bu yiyeceklerle karınlarını doyururlardı. Fakat çoğu zaman aç kalırlardı. Böyle zamanlarda sabrederlerdi.

O gün çok acıkmışlardı. Sabrettiler ama dayanacak hâlleri kalmamıştı. Karınlarına taş bağladılar. Böyle yapmakla midelerine baskı yapıyorlardı. Fakat bir süre sonra bu da çare olmadı.

Sonunda aralarında konuştular. Durumlarını Peygamberimize anlatmaya karar verdiler. Vâsile'yi O'na göndereceklerdi:

– Ey Vâsile, dediler. Haydi Resûlûllah'a git de bizim için O'ndan yiyecek bir şeyler iste!

Vâsile itiraz etmedi. Peygamberimizin kapısını çaldı. Efendimize:

– Ey Allah'ın Rasûlü, dedi. Arkadaşlarım çok aç.

Şefkat Peygamberi Suffe ashabını çok severdi. Çoğu zaman onlarla mescidde birlikte kalırdı. Aynı sofraya oturur, onlarla aynı kaptan yemek yerdi.

Peygamberimiz eşi Aişe'ye seslendi:

– Ey Aişe! Yiyecek bir şeyler var mı?

– Ekmek kırıntılarından başka hiçbir şey yok, dedi.

Sevgili Peygamberimiz bu cevap üzerine ekmek kırıntılarını getirmesini istedi.

Hazreti Aişe hemen kırıntıları aldı, geldi. Sevgili Peygamberimiz onları bir kaba koydu. Dua ederek üzerine su dökmeye başladı. Bir yandan da karıştırıyordu.

Vâsile kaba dikkat kesildi. Sevgili Peygamberimiz karıştırdıkça ekmek ve sudan oluşan tirit

çoğalıyordu. Öyle bir zaman geldi ki, kap ağzına kadar doldu.

Sevgili Peygamberimiz, karıştırmayı bıraktı. Hayretle olanı biteni izleyen Vâsile'ye seslendi:

– Ey Vâsile! Git, arkadaşlarından on kişiyi buraya getir.

Çok geçmeden on sahabi çıkıp geldi. Efendimiz onlara:

– Oturun, dedi. Allah'ın adıyla alın.

On sahabi, besmele çekip yemeğe başladılar. İyice doydular. Gitmek için ayağa kalktıklarında kendilerini hayrete düşüren bir manzarayla karşılaştılar. Kaptaki yiyecek olduğu gibi duruyordu. Hiç eksilmemişti.

Peygamberimiz kabı tekrar karıştırırken:

Ey Vâsile, dedi. Git, arkadaşlarından on kişiyi daha getir!

– Vâsile denileni yaptı. Suffe ashabından onunu daha alıp getirdi. Sevgili Peygamberimiz onlara da:

– Oturun, dedi.

Herkes besmele çekip doyuncaya kadar yedi. Sonra kalktılar. Peygamberimiz yine:

– Git, arkadaşlarından on kişi daha getir, dedi.

Vâsile hemen koştu. On kişi daha çağırdı. Onlar da yediler. Peygamberimiz onları uğurladıktan sonra:

– Başka kimse kaldı mı, diye sordu.

Vâsile:

– On kişi var, diye karşılık verdi.

Peygamberimiz bu cevap üzerine:

– Git, onları da getir, dedi.

Son on kişi de geldi. Onlar da yemekten doyasıya yediler. Kalkıp gittiler. Kapta bir eksilme olmamıştı.

Sevgili Peygamberimiz:

– Ey Vâsile, dedi. Bunu Aişe'ye götür!

Vâsile kalan yemeği Hazreti Aişe'ye götürüp teslim etti.

O gün üç beş kırıntı ve sudan oluşan tirit tam bir bereket kaynağı olmuştu. Alabildiğine aç olan kırk kişi yemişti, ama yemek olduğu gibi duruyordu. Bu muhteşem bir mucizeydi!

* * *

ŞEHİT HABERİ

Ordu savaşa hazırdı. Sevgili Peygamberimiz onları uğurlarken son bir konuşma yapıyordu:

– Komutanınız Zeyd'dir. Eğer o şehit olursa yerine Cafer geçsin. O da şehit olursa komutanınız Abdullah ibn Revaha'dır. Şayet Abdullah da şehit olursa aranızdan razı olduğunuz birini seçin!

Bu sözleri dinleyenler arasında Numan diye biri de vardı. Bu adam Yahudi idi. Eski kitapları okumuştu ve çok bilgiliydi. Hemen ayağa kalktı ve Peygamberimize seslendi:

– Ey Muhammed! Eğer sen gerçekten bir peygamber isen, burada isimlerini saydığın adamlarının hepsi şehit olacaklardır. Daha pek çoklarının isimlerini saymış olsan, muhakkak onlar da şehit olacaklardır. Senden önceki Benî İsrail peygamberlerinde de bu böyle olmuştur. Bir peygamber, yüz kişinin "Eğer şehit olursa..." diye ismini saymışsa, onların yüzü de o savaşta şehit olmuştur.

Numan bu sözlerden sonra bakışlarını Zeyd'e çevirdi. Kendinden emin bir eda ile ona şöyle dedi:

– Ey Zeyd! Savaşa gitmeden vasiyetini yap! Çünkü sen bu savaştan geri dönmeyeceksin. Asla Muhammed'i bir daha göremeyeceksin! Eğer O bir peygamberse, bu muhakkak böyle olacaktır!

Zeyd bu sözler karşısında hiç düşünmeden:

– Elbette ki O, hak peygamberdir, diye konuştu. Üstelik iyi ve güzel ahlâklı olup doğru sözlüdür!

Bayrak Zeyd'e teslim edildi. Ordu harekete geçti.

Günlerce sonra düşman ordusuyla karşılaştılar. Müslümanlar imanla gerilmişlerdi. Karşılarındaki ordunun kendilerinden güçlü ve kalabalık olması onları korkutmamıştı. Allah'a inanıyor ve güveniyorlardı. Böyle olunca nice güçlü orduların hakkından kolayca gelebilirlerdi.

Savaş başladı. İki taraf da kıyasıya mücadele ediyordu. Mızraklar ve oklar havada uçuşuyor, kılıçlar birbiri ardınca iniyordu. Ortalığı at kişnemeleri naralar ve feryatlar inletiyordu.

Bu sırada Medine'de meraklı bir bekleyiş vardı. İnsanlar Mute Savaşı'nın nasıl geçmekte olduğunu birbirlerine sorup duruyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz mescide gitti. Minbere çıktı ve etrafında toplanan sahabilere savaştan bahsetmeye başladı. Herkes hayretler içinde anlatılanları dinliyordu. Peygamber Efendimiz kilometrelerce ötede devam eden savaşı bütün ayrıntılarıyla anlatıyordu:

– Bayrağı taşıyan Zeyd şehit oldu! İşte şimdi de bayrağı Cafer aldı. Fakat o da şehit oldu. Şu an bayrağı Abdullah ibn Revâha taşıyor. O da diğerleri gibi şehit oldu. Şimdi de bayrağı Halit bin Velid aldı. Allah'ım o, senin kılıçlarından bir kılıçtır. Sen ona yardım et!

Medine'deki Müslümanlar Peygamberimizin sözleriyle gözyaşlarına bürünmüşlerdi. Zeyd'in, Cafer'in ve Abdullah'ın şehit edilişi onları derinden yaralamıştı. Allah Resûlü sonunda müjdeyi verdi:

– Müslümanlar Halid'in sayesinde kurtuldular!

Sahabiler bu habere çok sevindiler. Azıcık askerden oluşan Müslümanlar, sayıca ve malzeme bakımından üstün olan düşman ordusu karşısında mağlup olmamıştı demek. Bu ne güzel bir haberdi böyle!

Sevgili Peygamberimiz dışarıya çıktı. Cafer'in hanımı Esma'yı buldu ve ona:

– Haydi, bana Cafer'in çocuklarını getir, dedi.

Esma hemen koştu. Az sonra yanında çocuklarla geri döndü. Peygamberimiz eğildi. Bu mini mini yavruları okşadı, bağrına bastı. Gözyaşlarını salıvermişti o an. Esma, Peygamberimizin ağladığını fark edince endişeyle sordu:

– Ey Allah'ın Resûlü! Niye ağlıyorsunuz? Yoksa size Cafer hakkında bir haber mi ulaştı?

Efendimiz dolu dolu gözlerle kucağındaki yetimleri koklarken:

– Evet, dedi. Cafer ve arkadaşları bu gün savaşırken şehit oldular!

Sevgili Peygamberimiz, Cafer'in çocuklarından Abdullah'a şöyle dedi:

– Ben sana müjde ediyorum! Allah, Cafer'e iki kanat verdi! O da bu iki kanadıyla Cennet'e uçmaktadır!

Nihayet Medine'ye bir haberci geldi. Doğruca Peygamberimizin yanına vardı. Olanı biteni bütün ayrıntısıyla anlattı. Her şey, Sevgili Peygamberimizin, Müslümanlara minberden anlattığı gibiydi. Zeyd şehit olmuştu. Sancağı alan Cafer de şehit olmuştu. Bu kez Abdullah ordunun başına geçmişti. Ama o da çok geçmeden şehit olmuştu. Sonunda Halit, komutayı devralmış ve Müslümanları ölüm çemberinden çıkarmıştı.

* * *

SAĞ EL

Cerhed isminde bir sahabi vardı. Sevgili Peygamberimizin nasihatleri doğrultusunda yaşardı. Bu sahabinin sağ elinde bir rahatsızlık belirmişti. Ondan dolayı işlerini hep sol eliyle yapardı. Hatta yemeği bile sol eliyle yemek zorunda kalırdı. Yemeğin sağ elle yenmesi Peygamber Efendimizin sünnetiydi.

Peygamberimiz bir gün Cerhed'in yemek yediğini gördü. O her zaman olduğu gibi yine sol elini kullanıyordu. Efendimiz hemen:

– Yemeği sağ elinle ye, diye uyardı.

Cerhed çok mahcup bir ifade ile Peygamberimize şöyle karşılık verdi:

– Sağ elim özürlü, onu kullanamıyorum!

Sevgili Peygamberimiz bu söz üzerine onun yanına yaklaştı. Sağ elini tutup kendine doğru çekti. Mübarek tükürüğüyle bir güzel sıvazladı.

O an harika bir olay gerçekleşti. Cerhed artık sağ elini kullanabiliyordu. Bu, apaçık bir mucizeydi!

* * *

YÜRÜYEN AĞAÇ

Adamın biri, yeni Müslüman olmuştu. Çok mutluydu. Çünkü İslâm dini, yüreğindeki sıkıntıların hepsini silip götürmüştü.

Sevgili Peygamberimizin değişik zamanlarda insanlara mucizeler gösterdiğini duymuştu. Bunun nasıl olduğunu merak ediyordu. Nihayet karar verdi. Efendimize gidip O'ndan kendisine bir mucize göstermesini isteyecekti.

Hemen Peygamberimizin yanına geldi. Gülen gözlerle O'nun nur saçan yüzüne baktı. Sonra da:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ben Müslüman'ım. Allah'tan başka ilah olmadığına, senin de O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahadet ediyorum. Ama sırf nasıl olacağını seyretmek için bana bir mucize göstermeni arzu ediyorum.

Peygamberimiz onun temiz niyetli olduğunu anlamıştı. Hoşgörüyle karşıladı bu isteğini. Nasıl bir mucize görmek istediğini sordu. Adam çevresine şöyle bir bakındı. Az ilerideki ağacı görünce:

– Emret de şu ağaç senin yanına gelsin, dedi.

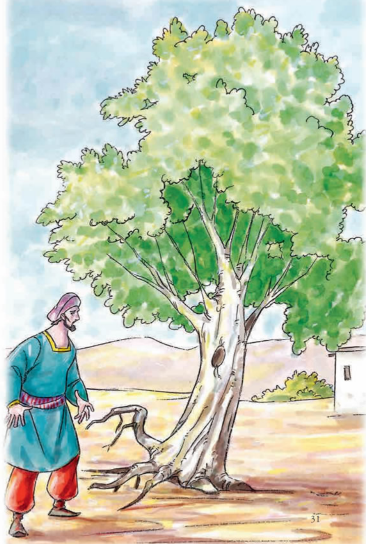
Peygamberimiz onun bu teklifine karşılık gülümseyerek:

– Git de o ağaca sen emret, diye cevap verdi.

Adam bu sözü duyar duymaz koştu. Ağacın yanına yaklaştı ve heyecan içinde:

– Peygamber seni çağırıyor. Haydi, O'nun emrini yerine getir, dedi.

O an gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Çünkü ağaç kıpırdandı. Bir yanına eğilmeye başladı. Bu sırada kökleri topraktan dışarıya çıkıyordu. Sonra diğer yanına eğilmeye başladı. O taraftaki kökleri de çıktı. Kendisini topraktan kurtaran ağaç sağa sola yalpa yapa yapa ilerlemeye başladı. Peygamberimizin

önüne geldi ve olduğu yerde durdu. O an bir mucize daha gerçekleşti. Ağaç:

– Selam sana ey Allah'ın Resûlü, diye seslendi.

Adam'ın hayreti ikiye katlanmıştı. Hemen Peygamberimize doğru koştu ve:

– Yeter, yeter ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Sevgili Peygamberimiz ağaca, yerine dönmesini söyledi. Bu emri duyan ağaç geldiği yoldan geriye döndü. Yerine varınca köklerini toprağa soktu. Kısa sürede eski hâline geliverdi.

Adam hayret dolu bakışlarını Efendimize çevirdi. Heyecanlı bir ses tonuyla:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. İzin ver, başını ve ayaklarını öpeyim!

Bunları söylemesiyle de atılması bir oldu. Peygamberimizin başını öptü. Sonra da:

– Ne olur, sana secde etmeme de izin ver, dedi.

Efendimiz ona:

– Hiç kimse, hiçbir kul için secde edemez, diye cevap verdi.

* * *

ESRARENGİZ KEÇİ

Çöl alabildiğine ıssızdı. Rüzgâr, kumları önüne katmış, oradan oraya sürükleyip duruyordu. Ne bir yeşillik, ne de yeşilliklere hayat olacak bir damla su vardı. Üstelik hava oldukça sıcaktı.

Dört yüz kişilik bir kafile belirdi ufukta. Bunlar Müslümanlardı. Başlarında insanların en büyüğü Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) vardı.

Kafile saatlerdir yoldaydı. Herkes çok yorulmuştu. Susuzluk yüzünden perişan bir hâldeydiler. İçecek bir şeyler arıyorlardı.

Uygun bir yere gelince durdular. Burada konaklayıp bir süre dinlenmeye karar verdiler. Herkes eşyasını alıp bir köşeye çekildi.

"Susuzluk canımıza tak etti!" diye düşünmeye başlamışlardı ki herkesi hayretler içinde bırakan bir olaya şahit oldular. Bir keçi kendilerinden yana sallana sallana gelmekteydi. Koca koca boynuzları bıçak gibi keskindi bu hayvanın.

Sahabiler etrafa bakındılar. Acaba bulundukları yerde yerli halktan birileri mi yaşıyordu? Ama her yer göz alabildiğine boştu. Buralarda birilerinin olması bir yana börtü böcek bile yaşayamazdı. Öyleyse keçi nereden çıkmıştı? Kime aitti?

Keçi insanların şaşkın bakışları arasında Sevgili Peygamberimizin yanına doğru ilerledi. Tam O'nun önünde durdu. Peygamberimiz bir kap alıp keçiyi sağmaya başladı. Kapta biriken sütü kafiledekilere ikram etti. Herkes doyasıya içti.

Susuzluk derdi sona ermişti. İnsanlar hâllerinden memnunlardı.

Peygamberimiz sahabilerden olan Nafi'yi yanına çağırdı ve ona şöyle dedi:

– Ey Nafi! Bu keçiyi sana vereyim mi?

Nafi bu teklife sevindi. Fakat Peygamberimiz sözlerini şöyle bitirdi:

– Ama senin bu keçiye sahip olabileceğini zannetmiyorum!

Her şeye rağmen Nafî, keçiyi aldı. Yere sağlam bir kazık çaktı. Güzel bir iple de keçiyi kazığa sıkıca bağladı. Hayvanın ipten kurtulup kaçması mümkün gözükmüyordu.

Derken uyumaya karar verdiler. Çok geçmeden herkes yorgunluğun da etkisiyle uykuya daldı. Epey bir zaman sonra uyandılar.

Nafî keçiyi almak için kalktı. Fakat onun yerinde yeller esiyordu. Geride sadece bir ip ile ipin bağlı olduğu kazık vardı.

Gördüğü manzara karşısında hayret eden Nafî, durumu Peygamberimize haber verdi. Efendimiz hiç de şaşırmış gözükmüyordu. Gayet sakin bir şekilde:

– Ben sana o keçiye sahip olamayacağını söylemiştim, dedi.

Nafî, sıkıca bağladığı hayvanın iplerden nasıl kurtulmuş olabileceğini düşünüyordu. Sevgili Peygamberimiz sözlerini şöyle devam ettirdi:

– Onu buraya gönderen götürmüştür!

Nafî ancak o zaman anladı ki, bu keçinin kendisi de bir mucizeydi!

KURUYAN EL

İnsanlar Sevgili Peygamberimizi çok seviyorlardı. Çünkü O'nun sayesinde Allah'ı bulmuşlar, putları bırakmışlardı. Huzurla dolu bir hayata başlamışlardı.

Bazı insanlar ise henüz Peygamberimizi anlayamamışlardı. Kıskançlıklarından ve kibirlerinden dolayı İslâm'ın güzelliklerini göremiyorlardı. Bunlar Efendimizin etrafındaki kalabalık arttıkça iyice öfkeleniyorlardı. O'na ve diğerlerine zarar verebilmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. Eğer bir Müslümana rastlarlarsa onunla alay ediyorlardı. Kötü sözler söyleyerek incitiyorlardı. Bütün bunlarla da yetinmeyip taşlıyor, işkence ediyorlardı.

O gün Sevgili Peygamberimiz namaz kılıyordu. Her zamanki gibi dünyayla alakasını kesmiş, kendini kıldığı namaza vermişti.

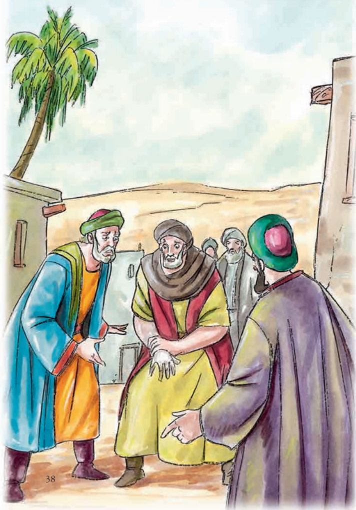
Az ileride bir grup insan belirdi. Bunlar putperestlerdendi. Kin dolu gözlerle Peygamberimize baktılar. İçlerinden biri öne çıktı. Gözüne kestirdiği irice bir taşı aldı. Yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Yüzünde şeytanî bir gülümseme belirdi. Arkasından bakanlar onun niyetini anlamışlardı.

Adam, Peygamberimize çok yaklaşmıştı. Elindeki taşı sıkıca kavradı. Efendimize vuracağı ânı kollamaya başladı. Nihayet beklediği ânın geldiğini düşündü. Elini usulca kaldırdı. Bütün gücünü koluna vermek istercesine gerindi. Sonra var gücüyle taşı atmaya çalıştı.

Arkadaşları merak içinde bekleşiyorlardı fakat adamın eli havada kalakalmıştı. Taş düşmemişti. Herkes hayretler içindeydi. Adam havadaki eline şaşkın şaşkın baktı. Parmaklarını görünce hemen geriye döndü. Koşarcasına arkadaşlarının yanına geldi.

Ne olup bittiğini anlamayan arkadaşları:

– Ne oldu? Taşı neden O'na vurmadın? Galiba sen Muhammed'den korktun, dediler.

Adam konuşacak hâlde değildi. Sürekli olarak eline bakıyordu. Nihayet kekeleyerek:

– Ne korkması, diye inledi. Görmüyor musunuz, elim kurudu. Taş, parmaklarımın arasından bir türlü çıkmıyor!

Bütün gözler adamın eline döndü. Gerçekten de gördükleri manzara tuhaftı. Adamın parmakları kuruyuvermişti. Taşı bırakma çabalarına karşın başarılı olamıyordu. Hemen müdahale ettiler. Kurumuş parmakları tek tek açarak taşı aldılar. Herkesin yüreğine bir korku düştü. Bakışlar tekrar Sevgili Peygamberimize döndü. O hâlâ ibadet ediyordu. Duruşunda apayrı bir heybet vardı.

Kötü niyetli insanlar oradan uzaklaşırken eli kuruyan adama şöyle diyorlardı:

– Doğrusu bu durum şaşılacak bir şey! Seni bu hâle koyan şüphesiz ki Allah'tır!

Putperestler bu kez doğruyu söylüyorlardı. Gerçekten de Yüce Allah, Sevgili Peygamberimizi kötü niyetli insanlardan harika bir olayla korumuştu.

* * *

KONUŞAN EŞEK

Sevgili Peygamberimiz ashabıyla birlikte bir yere gitmişti. Derken karşıdan bir eşeğin gelmekte olduğu görüldü.

Herkes bu hayvana dikkat kesildi. Çünkü eşek kendilerine doğru geliyordu. Nihayet Peygamberimizin önünde durdu. Hâli bir garipti. Sanki kırk yıllık sahibini bulmuş gibi duruyordu. Sevgili Peygamberimiz, bu siyah eşeğe:

– Senin adın ne, diye sordu.

Herkes şaşkındı. Acaba hayvan bu soruya nasıl cevap verecekti?

Bekleyiş uzun sürmedi. Eşek hayret dolu bakışlar altında şöyle konuştu:

– Benim adım Amr! Biz üç kardeşiz. Hep senin ortaya çıkacağın ânı bekledim. Bu yüzden sahibimi sırtıma bindirmedim. Onu üzerimden attım. Sahibim de sırf bu yüzden sürekli beni döverdi.

Peygamberimiz onu teselli etti ve kendisine şöyle dedi:

– Senin adın Yâfûr olsun!

Eşek sevindi. Hem Sevgili Peygamberimize kavuşmuştu, hem de O'nun tarafından ismi konulmuştu.

* * *

KADER OKLARI

Rifaa Medine'de putlara tapan biriydi. Kendi elleriyle yaptığı taştan, tahtadan putlara dua eder, onlardan yardım dilenirdi.

Bu sırada Mekke'de hak din olan İslâmiyet ortaya çıkmıştı. Sevgili Peygamberimiz herkese kurtuluşun yollarını gösteriyordu. Fakat çoğu insan henüz bu dinden haberdar değildi. Kimisi de haberdar olmasına rağmen kendisine yanlış anlatıldığı için İslâm'a girmemişti. Rifaa da onlardan biriydi.

Rifaa bir grup arkadaşıyla Mekke'ye gidecekti. Orada Kureyş kabilesiyle bir anlaşma yapmayı

planlıyorlardı. Hemen yolculuk hazırlığı yapmaya başladı. Yolda kendisine lâzım olacak eşyaları yanına aldı. Duvarda asılı duran sadağını da unutmadı. Bu sadakta bir sürü ok vardı. Rifaa bunlara "Kader Okları" derdi.

Nihayet altı kişi Medine'den yola çıktılar. Günler süren zorlu bir yolculuktan sonra Mekke'ye girdiler. Rifaa orada Peygamberimizi gördü. Arkadaşlarıyla birlikte hemen O'nun yanına vardı. Allah'ın Elçisi, Rifaa'yı ve arkadaşlarını gülümseyerek karşıladı. Hemen ardında da Rifaa'ya seslendi:

– Ey Rifaa! Bütün bu gökyüzünü, yeryüzünü, dağları kim yarattı?

Rifaa ve yanındakiler hep bir ağızdan cevap verdiler:

– Hiç şüphe yok ki Allah yarattı!

Peygamberimiz bu cevaptan memnun olmuştu. Bir soru daha sordu:

– Peki, sizleri kim yarattı?

Yine aynı ağızdan cevap geldi:

– Allah yarattı!

Efendimiz onların putlardan medet umduğunu biliyordu. Gözlerinin içine bakarak şöyle dedi:

– Peki, o tapınmakta olduğunuz putları kim yarattı?

Adamlar bir anda afalladılar âdeta. Şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzüne baktılar ve yine aynı ağızdan:

– O putları biz kendi ellerimizle yaptık, dediler.

Peygamberimiz beklediği ânın geldiğini görünce:

– Öyleyse söyleyin bakalım, yoktan var eden mi ibadete layıktır, yoksa başkalarının yaratmasıyla meydana gelen mahlûk mu?

O an kimseden ses çıkmadı. Doğrusu bunu hiç beklemiyorlardı. Peygamberimiz harika bir yöntemle kendilerini şaşkına çevirmişti. Yaptıkları işin anlamsızlığını ve garipliğini gözler önüne serivermişti. Bu ne muhteşem bir mantıktı böyle?

Sevgili Peygamberimiz onların yüzlerindeki ifadeyi görünce sözlerine devam etti:

– Sizin kendi ellerinizle yaptığınız putlara tapınmanız uygun değildir. Çünkü onlar sizin eserinizdir. Kendi ellerinizle yaptığınız o putlara değil, sizlerin de, her şeyin de yegâne yaratıcısı olan Allah'a ibadet etmelisiniz. Size yakışan budur! İşte ben sizi Allah'a ibadet etmeye, O'na kul olmaya,

Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah olmadığına ve benim de Allah'ın Resûlü olduğuma şahadet etmeye davet ediyorum!

Rifaa ve arkadaşları öylece bakıyorlardı Efendimize. Bu muhteşem sözler gönüllerini fethedivermişti bir anda.

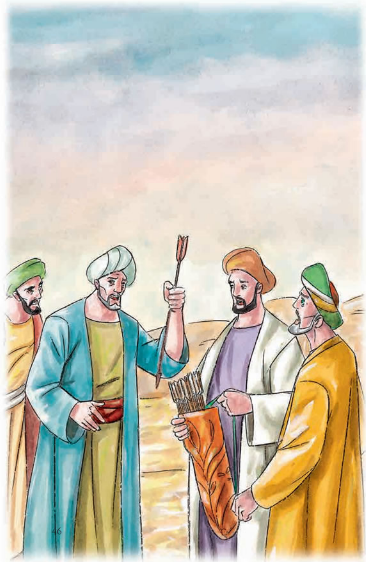
Allah Resûlü'nün söyleyecekleri daha bitmemişti. İnci gibi dizilmiş cümlelerle konuşmasını sürdürdü:

– Ayrıca sizleri akrabayı görüp gözetmeye, her çeşit düşmanlığı kaldırıp atmaya da çağırıyorum. Benim bu çağrımı kabul ederseniz, şüphesiz ki dünyada da, ahirette de bahtiyar olacaksınız!

Rifaa ve yanındakiler Sevgili Peygamberimizden çok etkilenmişlerdi. Fakat yine de hemen Müslüman olmadılar. İçlerinden biri hepsi adına konuştu:

– Eğer senin bizi davet ettiğin bu din hak olmasa bile söylediğin şeyler işlerin en yücesi, ahlakın da en güzelidir! Bunları kabul etmemek için itiraz etmeyeceğiz.

Hep birlikte oradan ayrıldılar. Rifaa'nın aklı fikri Efendimizin söylediği sözlerdeydi. Her cümle kafasında yankılanıyor, âdeta "Müslüman ol!" diyordu. Rifaa daha fazla dayanamadı. Kâbe'ye doğru

yürümeye başladı. Oraya varınca sadağını çıkardı. İçindeki oklara baktı. Müslüman olmayı düşünüyordu, ama önce "Kader Okları"na danışacaktı. Yüzünü Kâbe'ye çevirdi. Oklardan birine bir işaret koydu. Sonra hepsini karıştırdı ve şöyle dua etti:

– Ey Allah'ım! Şimdi oklarımı yedi defa çekeceğim. Eğer Muhammed'in bizi çağırdığı din hak ise her çekişimde, işaretlediğim bu oku denk getir.

Heyecanla oklardan birini çekti. Bu, az önce işaretlediği ok idi. Onu yerine koyup bir daha karıştırdı. İkinci çekişinde de aynı ok geldi eline. Her defasında aynı oku çekiyordu. Nihayet yedinci kez denedi. Onda da aynı ok gelince hayretler içinde kalmıştı. İçinde gittikçe kabaran bir coşkuyla avazının çıktığı kadar haykırdı:

– Bütün varlığımla şahadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur! Muhammed de Allah'ın Resûlüdür!

Rifaa bir mucize ile kurtuluşa ermişti. O günden sonra putları terk etti. Bir daha Allah yolundan asla ayrılmadı.

* * *

ŞİFA KAYNAĞI

Ebu Talib, Sevgili Peygamberimizin amcasıydı. Her zaman yeğenini koruyup kollamasına rağmen yine de İslâm'a girmemişti. Efendimiz her fırsatta yanına gidiyor, ona Allah'ı anlatıyordu. Sonra da Müslüman olmasını istiyordu.

Ebu Talib her defasında aynı cümleyi söylüyordu Peygamber Efendimize:

– Ben atalarımın dini üzere ölmek istiyorum!

Bir gün Ebu Talib hastalandı. Hastalığı kendisine rahatsızlık vermeye başlayınca dayanamadı ve Efendimize şöyle dedi:

– Yeğenim! Kendisine ibadet ettiğin Rabbine dua et, O bana şifa versin!

Sevgili Peygamberimiz amcasını çok severdi. Onun bu isteğini geri çevirmedi.

Hemen oracıkta ellerini açtı. Amcası için yüce Allah'a şöyle dua etti:

– Allah'ım! Amcama şifa ihsan eyle!

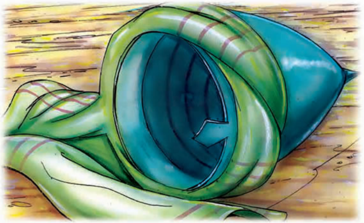
O an Ebu Talib'de tuhaf bir hâl meydana geldi. Sanki az önce hasta olan kendisi değildi. Birdenbire iyileşivermiş ve ayağa kalkmıştı. Hayret dolu bakışlarını Sevgili Peygamberimizin ışıl ışıl yüzüne dikti ve:

– Yeğenim, dedi. Senin ibadet ettiğin Rabbin sen ne istersen onu hemen yerine getiriyor!

Peygamberimiz amcasının bu sözlerine karşılık şöyle cevap verdi:

– Ey amca! Eğer sen Allah'ın isteklerini yerine getirirsen O da senin isteklerini yerine getirir.

* * *

SARIK

Sevgili Peygamberimiz saçlarını kestiriyordu. Sahabiler hemen etrafını sardılar. Kesilen saçlardan bir tel olsun kapabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. O mübarek saçları çok anlamlı bir hatıra olarak saklayacaklardı.

Halid ibn Velid de sahabiler arasındaydı. Uzun bir uğraştan sonra Efendimizin saçlarından birkaç tel alabildi. Çok sevinçliydi. Hemen onu büyük bir özenle sarığının içine koydu. Bir daha yanından hiç ayırmadı.

Birçok savaşlara girdi. Allah'ın izniyle hepsinden de galip olarak ayrıldı. Her savaşta aynı sarığı takıyordu. İçinde Peygamberimizin saçı olan sarıktı bu.

Bir gün nasıl olduysa savaş sırasında sarığını kaybetti. O an sağa sola koşuşturmaya, sarığını aramaya başladı. İnsanlar şaşkın şaşkın kendisine bakıyorlardı. Halid sonunda sarığını buldu. Yeniden savaşa devam etti.

Bir aralık yanındakiler kendisine neden öyle yaptığını sordular. Halit onlara şöyle dedi:

– Peygamber Efendimiz umre yaptığı zaman saçını tıraş ettirmişti. İnsanlar iki tarafına dizilip kesilen saçlarını hemen alıyorlardı. Ben de O'nun alın kısmından kesilen bir miktar saçını almıştım. Onları bu başlığımda saklıyordum. Bu sarık başımda iken girdiğim savaşlardan hiçbirini kaybetmedim. Bu yüzden öyle yaptım!

* * *

O HİÇ PUTA TAPMADI

Kureyş kabilesi o sabah pek telaşlıydı. Herkes yolculuk hazırlığı yapıyordu. Büvane denilen yere gidilecekti. Orada bir put vardı. Kureyşliler senede bir gün hep birlikte gider o puta taparlardı.

Ebu Talib kafiledekileri şöyle bir gözden geçirdi. Yeğeni Muhammed'i göremeyince kaşlarını çattı. Hemen arayıp buldu O'nu. O'ndan kafileye katılmasını istedi. Efendimiz bu teklifi kabul etmedi. Çünkü hayatı boyunca putlardan nefret etmişti. O, sadece yüce Allah'ı ilah olarak kabul ediyordu.

Ebu Talib yeğeninin tavrı karşısında üzüldü. Biraz daha ısrar etmeyi denedi, fakat bir sonuç alamadı. Bunun üzerine sevgili Peygamberimizin halaları da geldiler. Onlar da öfkeliydiler. Kızgın bir şekilde yeğenleri Muhammed'e şöyle dediler:

– Tanrılarımıza saygı göstermekten kaçınıyorsun! Bu yüzden başına kötü bir iş gelmesinden korkuyoruz. Ey Muhammed! Senede sadece bir gün olan bu bayramımıza neden katılmıyorsun? Kastın ne senin?

Daha birçok şey söylediler. Nihayet Efendimiz dayanamadı. En azından yanlarında gidebilirdi. Ve öyle yaptı. Hemen hazırlıklara başladı. Kafile hep birlikte yola koyuldu.

Biraz ilerlemişlerdi ki herkesi bir endişe sardı. Peygamberimiz kayıplara karışmıştı. Kureyşliler sağa sola koşuşturdular. Her yana baktılar ama Efendimizi bulamadılar.

Bir süre sonra Peygamberimiz kendiliğinden çıkageldi. Benzi sararmış gibiydi. Halaları hemen yanına koştular. Merakla:

– Sana ne oldu, diye sordular. Seni kim korkuttu böyle?

Efendimiz onlara:

– Bana bir hâl olmasından korkuyorum, diye cevap verdi.

Onlar bu sözlerden bir şey anlamamışlardı, ama O'nu sakinleştirmek için:

– Ey Muhammed, şeytanın sana zarar vermesine Allah müsaade etmez. Çünkü sen, çok iyi ve hayırlı birisin. Şimdi ne gördüğünü bize anlatır mısın?

Sevgili Peygamberimiz onların gözlerine bakarak şöyle dedi:

– Ben ne zaman putlardan birine yakın olsam, beyaz elbiseli biri gelip haykırıyor: "Geriye ey

Muhammed, geriye! Sakın putlara yaklaşma! Asla hiçbir puta el sürme!

Orada bulunanlar hatalarını anladılar. Bir daha Peygamberimizi Büvane'ye götürmek için ısrar etmediler. Peygamberimiz geri döndü. Diğerleri de yollarına devam ettiler.

BİR AVUÇ TOPRAK

Mekke Müslümanlar tarafından fethedilmişti. Muhacirler böylece evlerine ve ailelerine kavuşmuş oldular. Sevgili Peygamberimiz o gün hiç kimseye esir muamelesi yapmadı. Endişeyle bekleyen Mekkelilere:

– Gidin! Hepiniz özgürsünüz, diye seslendi.

İçlerinden birçoğu Müslüman olurken bazıları da İslâmiyet'i kabul etmediler. Bunu kimseye belli etmiyorlardı.

Şeybe ibn Osman da Müslüman olmamıştı. "Bütün insanlar Müslüman olsalar, yalnız ben kalsam, yine de Müslüman olmam!" diye düşünüyordu. Müslümanlara ve Peygamberimize karşı büyük

bir kin besliyordu. Çünkü daha önce yapılan bir savaşta babası ve amcası Müslümanlara karşı savaşırken ölmüşlerdi. Şeybe bu yüzden tüm inananlara karşı çok öfkeliydi. Günün birinde intikam almayı hayal ediyordu. Bunun için sürekli olarak fırsat kolluyordu.

Sevgili Peygamberimiz Huneyn seferine çıkmaya karar verdiğinde Şeybe çok sevindi. İçinden "İşte şimdi aradığım fırsatı yakaladım! Bugün, intikam alacağım gündür!" dedi. Hemen orduya katıldı. Bir karışıklık anında Peygamberimize yaklaşacak ve O'nu öldürecekti.

İslâm ordularıyla düşman orduları savaşa tutuştu. Müslümanlar canlarını dişlerine takmışlar, ölesiye mücadele ediyorlardı.

Savaş Şeybe'nin umurunda bile değildi. O sadece intikam peşindeydi. Bir aralık, beklediği karışıklığın çıktığını fark etti. Kılıcını sıkıca kavrayarak Peygamberimizin sağ yanına doğru ilerledi. Orada Hazreti Abbas vardı. Şeybe onu görünce "Abbas beni engeller." düşüncesiyle geri döndü. Bu kez sol taraftan yaklaşmayı denedi. Orada bir başka sahabi vardı. Şeybe intikam hırsıyla yine yön değiştirdi. Peygamberimizin arkasına dolanmayı düşündü. Hemen kalabalığın arasından sıyrılarak o yöne doğru ilerlemeye başladı.

Peygamberimize iyice yaklaştı. Kılıcını kınından çıkardı ve usulca kaldırdı. Tam vurmaya hazırlanıyordu ki olan oldu. Şimşek gibi bir ışık içerisinden alev fışkırdığını gördü. Bu korkunç alev kaşla göz arasında bütün vücudunu sarıverdi. Şeybe neye uğradığını şaşırdı. Ellerini gözlerine siper ederek geri çekildi. Yanıp kül olacağını sanmıştı. Beklediği olmayınca ellerini usulca indirdi. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Bu sırada Peygamberimizin sesini duydu:

– Şeybe! Yakınıma gel!

Şeybe heyecan içindeydi. Endişeli bakışlarla Efendimize doğru yürüdü. Peygamberimiz bir eliyle onun göğsünü sıvazladı ve şöyle dua etti:

– Ey Allah'ım! Onu şeytanın şerrinden koru ve kendisine hidayet ver!

Şeybe o an sarsıldı. Hayret dolu bakışları hayranlığa dönüştü. Bu duanın hemen ardından tuhaf bir olay gerçekleşti. Şeybe'nin yüreğini saran intikam duygusu birden kayboluverdi. Şeybe için dünyada sevgili Peygamberimizden daha sevimli bir şey yoktu artık.

Efendimiz onun gözlerine bakarak şöyle dedi:

– Ey Şeybecik! Haydi diğerleri gibi sen de Allah yolunda çarpış!

Şeybe ne diyeceğini bilemedi bir an. Sonra kılıcının kabzasını sıkıp düşman üstüne atıldı. Var gücüyle Efendimizin önünde savaşmaya başladı.

Bir aralık Peygamberimiz çadırına girdi. Şeybe de arkasından gitti. Efendimiz ona:

– Ey Şeybe, dedi. Senin o kendi kendine konuştuğun şeylerden, Allah'ın sana verdiği hidayet daha hayırlı olmuştur!

Şeybe buraya gelirken içinden geçirdiklerini, kendi kendine konuştuklarını hatırladı birden. Peygamberimizin gülümseyen yüzüne bakarak şöyle cevap verdi:

– Anam babam sana feda olsun! Ben, Allah'tan başka ilah olmadığına ve senin Allah'ın elçisi bulunduğuna şahâdet ediyorum!

Şeybe muhteşem bir mucize sayesinde kendine gelmiş ve gerçek kurtuluşu bulmuştu.

Çadırdan çıkmadan önce yine Efendimize bakarak:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ne olur, benim için Allah'tan af dile!

Allah Resûlü hemen oracıkta Şeybe için dua etti:

– Allah seni mağfiret etsin!

Bu sırada Müslümanlar galip gelmişlerdi. Düşman bozguna uğramış, ardına bakmadan kaçıyordu. Her şeylerini savaş alanında bırakmışlardı. Müslümanlar hemen bu eşyaları toplamaya koyuldular. Ne olduysa bundan sonra oldu. O ana kadar kaçmakta olan düşman bir anda geriye döndü. Ganimet toplamakla meşgul olan Müslümanlara yeniden saldırdılar.

Müslümanlar bu ani saldırıyı hiç beklemiyorlardı. Bir an neye uğradıklarını şaşırdılar. Herkes bir yana dağıldı. Peygamberimiz onların bu hâlini görünce amcası Abbas'a seslendi:

– Amca! Müslümanları buraya çağır! Sesinin çıktığı kadar bağır!

Hazreti Abbas hemen kendisine denileni yaptı. Avazının çıktığı kadar bağırmaya başladı. Sesi duyanlar büyük bir heyecanla o yöne doğru akın akın gelmeye başladılar. Kısa süre sonra herkes sevgili Peygamberimizin çevresinde toplanmıştı. Hep birlikte kahramanca savaşmaya başladılar.

Bir ara Peygamberimiz amcası Abbas'a döndü. Yerden bir avuç toprak alıp kendisine vermesini söyledi. Hazreti Abbas yerden aldığı toprağı uzattı. Allah Resûlü avucuna aldığı toprağı düşmana doğru savurdu ve şöyle dedi:

– Yüzleri kara olsun! Hâ Mîm. İnşallah yardımsız kalıp perişan olsunlar!

Düşmanlar oldukları yerde çakılıp kaldılar. Yüzlerine gözlerine çarpan topraklar onların yüreğine dehşet saçmıştı. Korkuyla geriye döndüler. Delicesine yeniden kaçmaya başladılar.

Bir süre sonra savaş tamamen sona erdi. Bir mucize eseri Müslümanlar tek bir ok bile atmadan galip gelmişlerdi.

Şeybe ise muhteşem bir zaferin yanı sıra, savaş meydanında Müslüman olmanın mutluluğunu da yaşıyordu.

NECAŞİ

Habeşistan Kralı Necaşi ülkesine sığınan Müslümanlara çok iyi davranmıştı. Allah da onu İslâmiyetle şereflendirdi.

Bir gün Peygamberimiz ona misk kokuları ve çeşitli elbiselerden oluşan hediye gönderdi. Aradan epeyce bir süre geçti. Peygamberimiz etrafındakilere şöyle dedi:

– Ben Necaşi'ye birkaç okka misk ve elbise göndermiştim. Fakat onun vefat etmiş olduğunu görüyorum. Ona göndermiş olduğum hediyeler yakında geri gelecektir.

Peygamberimiz kalktı. Sahabilerle birlikte Necaşi'nin cenaze namazını kıldı. Bu sırada Necaşi'nin tabutu önlerine gelivermişti.

Namaz kılındıktan bir süre sonra bir haberci geldi. Necaşi'nin ölüm haberini verdi. Ardından da yanında getirdiği hediyeleri Efendimize iade etti.

Sahabiler böylece Yüce Mevla'nın Peygamberimize lütfettiği mucizelere bir kere daha şahit oldular.

* * *

PUTUN VERDİĞİ HABER

Mazin puthanede çalışan bir hizmetçiydi. Sabah akşam durmaksızın etrafı temizler, putlara göz kulak olurdu. Ustası yeni yeni putlar yaparken, o da kendisine verilen işleri yapardı.

Mazin'in bir derdi vardı. Çocuğu yoktu onun. Bu yüzden soyunun kendisiyle sona ereceğini düşünüyor ve buna çok üzülüyordu.

Fırsat buldukça Nâcez ismindeki putuna tapardı. İhtiyaçlarını karşılaması için ona dua ederdi. En çok da bir erkek evlat istiyordu.

Yine bir gün işlerini bitirdikten sonra biraz ibadet etmeye karar verdi. Hemen putunun karşısına geçti. Bir süre durdu. Sonra yerinden kalktı. Ahıra gitti. Hayvanlardan gözüne kestirdiği birini tuttu. Putun yanına geri döndü. Hayvanı ona kurban etmeye hazırlanıyordu ki duyduğu bir sesle irkildi. Doğrulup sağa sola bakındı. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Puta daha dikkatle bakınca sesin onun içinden geldiğini anladı. Şaşkınlığı daha da arttı. Put'un içinden gelen ses şöyle diyordu:

"Ey Mazin! Durma yönel, yönel!

Bana kulak ver de dinle!

Cahillik etme de anla!

İşte gönderilen Peygamber;

O'na semadan gelmiş haber,

O'na iman et de soyun kesilmesin!

Cehennem'de yanmaktan kurtul,

Onun yakacağı taştır veya kul!"

Mazin, hayretler içinde donmuş kalmıştı âdeta. Ne yapacağını, ne edeceğini bilemez hâlde bir süre öylece bekledi. Keseceği kurbanı unutmuş, duyduklarını düşünüyordu. Kendini biraz toparlayınca geri döndü. Etrafı temizlemeye başladı.

Aradan birkaç gün geçmişti. Mazin sürekli olarak putun söylediği sözleri düşünüyordu. Acaba bu nasıl olmuştu? Bir cansız varlık nasıl konuşabilmişti? Daha da önemlisi, bahsettiği peygamber de neydi öyle? Kendi kendine mırıldandı:

– Vallahi bu çok şaşılacak bir şey!

Aklına bir fikir geldi. Puta bir kurban daha sunmayı deneyecekti. Sonucun ne olacağını merak ediyordu. Hemen işe koyuldu. Ahırdan güzel bir hayvanı tutup getirdi. Putun önünde kesmeye hazırlanıyordu ki yine aynı ses yankılandı etrafta. Put yine konuşuyordu:

"Ey Mazin, dinle ve huzura er!

Hayrı açığa çıkaran,

Şerri yerin dibine batıran dine gir!

Muhammed peygamber olarak gönderildi.

Semadan Allah'ın en büyük dini indirildi.

Artık sen, kendi elinle yonttuğun taşlara tapınmaktan vazgeç!

Ebedî azaptan kurtaracak yolu seç!"

Mazin yine şaşkındı. Aynı zamanda dehşete düşmüştü. Taş kesilmiş bir hâlde dikildi kaldı bir süre. Sonra da kendi kendine:

– Bu, öncekilerden daha da şaşılacak bir şey, diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

"Fakat bu durum, sanki benim hakkımda hayır getirecek gibi…" diye düşünerek tekrar işinin başına döndü.

Aradan günler geçti. Mazin bu süre içinde sürekli olarak etrafında konuşulanlara kulak kabarttı. Şehir dışından gelenlerin yanına gitti, onlardan haberler sordu.

Nihayet Mekke'den bir adamın geldiğini duydu. Hemen onu buldu. İçinde kabaran merakın sabırsızlığıyla:

– Geldiğin yerlerde ne gibi olaylar oluyor, diye sordu.

Adam Mazin'in yüzüne şöyle bir baktı ve anlatmaya başladı:

– Mekke vadisinde ortaya bir adam çıktı. Adı Ahmet… Kendisinin yanına gelenleri yeni bir dine davet ediyor. "Ey insanlar, Allah'ın davetçisine uyunuz!" diyor.

Mazin titredi bir an. Putun sözleri bir kere daha beyninde yankılandı. Sonra kendi kendine konuşur gibi:

– Vallahi benim işittiğim şeyin anlamı da budur, dedi.

Hemen evine geldi. Eşyalarını hazırladı. Hiç beklemeden yola koyuldu. Mekke'ye gidiyordu.

Uzun süren bir yolculuktan sonra sevgili Peygamberimizin yanına ulaştı. Kalbi heyecanla atıyordu. Peygamberimizin gül yüzünü görünce âdeta kendinden geçti. Sanki yıllardır hasret kaldığı birine kavuşmuş gibi sevinçliydi o an.

Peygamber Efendimiz, Mazin'in gözlerine sevgiyle baktı. Ardından da ona İslâm'ı anlattı. Efendimiz konuştukça Mazin'in hayranlığı artıyordu. Nihayet dayanamadı ve:

– Ben şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Muhammed de O'nun kulu ve elçisidir, dedi.

Putlarını filan unutmuştu Mazin. Artık onun için sadece Allah ve Resûlü vardı.

Bir süre Efendimizin tatlı sohbetini dinledi. Bir aralık:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ben bazı kötü alışkanlıkları olan biriyim. Arazimiz de alabildiğine kuraktır. Bir de, benim hiç oğlum yok. Ne olur benim

için dua edin; Allah beni kötü alışkanlıklardan kurtarsın. Bana bir erkek evlat versin. Bize bol bol yağmur göndersin.

Sevgili Peygamberimiz, Mazin'in bu isteğini geri çevirmedi. Hemen oracıkta ellerini açtı ve dua etti.

– Ey Allah'ım! Bu kulunun eğlence sevgisini, Kur'ân okuma sevgisine çevir! Harama olan isteklerini, helâl olan istekler hâline getir. Onu yağmura ve erkek evlâda kavuştur!

Mazin sevinç içinde geri döndü. Putları terk etti. Bir daha Allah'tan başkasına tapmadı. Kötü alışkanlıklarını bir anda unutuverdi.

Allah'ın kendisine lütufları bununla da sınırlı kalmadı. Bol bol yağmur yağdı. Tarlalar suya kandı. Eskiden ot bitmeyen topraklardan bereket fışkırdı âdeta.

Mazin mutlu bir şekilde yaşayıp giderken kendisine bir müjde verdiler:

– Müjdeler olsun sana Mazin! Nur topu gibi bir oğlun oldu!

Mazin İslâm'a girmekle aynı zamanda en büyük isteklerine de kavuşmuş oluyordu.

* * *

SAVAŞ MEYDANINDAN KAÇIŞ

Bedir Savaşı başlamak üzereydi. Müslümanlarla müşrikler karşı karşıyaydılar. Kılıçlar kavranmış, dişler sıkılmıştı. Her iki taraf da hücum emrini bekliyordu.

Kubâs isminde biri vardı. Bu adam müşriklerin safındaydı. Bulunduğu yerden Müslümanlara şöyle bir baktı. Onların zayıf ve az olduklarını görünce sevindi. Sonra gözlerini içinde bulunduğu orduya

çevirdi. Bu taraf oldukça kalabalık ve güçlüydü. O hâlde savaşın sonucu daha şimdiden belli sayılırdı. Yani Müslümanlar burada perişan olacaklardı.

Kubâs kendinden emin bir şekilde iyice gerildi. Savaşa hazır olmaya çalıştı.

Çok geçmeden iki ordu birbirine girdi. Kıyasıya bir mücadele başladı. Kubâs canını dişine takmış, var gücüyle kılıç sallıyordu. Fakat bir süre sonra etrafındaki arkadaşlarının bir bir yere düştüğünü görünce yüreğini bir korku sardı. Az önceki cesaretinden eser kalmamıştı.

Müşrikler kaçışmaya başladı. Silahını atan, canını kurtarmaya çabalıyordu. Kısa sürede hepsi perişan olmuştu.

Kubâs bulunduğu yerde daha fazla kalmanın canına mal olacağını düşündü. Silahı bırakıp kaçmaktan başka çıkar yol kalmamıştı artık. Nihayet aklına eseni yapmaya karar verdi. Hızla geri döndü. Var gücüyle koşmaya başladı. Kaçarken bir yandan da az önceki güçlü ordunun ne hâle geldiğini düşünüyordu. Onların birbirlerini eze eze gidişlerini görünce içinden:

"Bu durumda, yalnız kadınlar kaçmayı düşünmüş olabilirdi." diye geçirdi.

Kendisine ve arkadaşlarına bu davranışı yakıştıramamıştı Kubâs. İçi kan ağlayarak koştu koştu. Nihayet canını kurtardı. Ama içindeki utançtan kendini kolay kolay kurtaracağa benzemiyordu doğrusu. Nasıl olmuş da savaş meydanından kaçmıştı?

Aradan yıllar geçti. Müslümanların sayısı hızla artıyordu. Kubâs bu durumu yakından takip ediyordu. Çevresindekilere belli etmeden İslâm hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Duyduğu her söz onu Allah'a biraz daha yaklaştırıyordu.

Nihayet kararını verdi. Müslüman olacaktı. Putları bırakacak 'bir' ve 'tek' olan Allah'a yönelecekti. Bundan sonra iyi bir insan olacaktı.

Doğruca Medine'ye geldi. Sevgili Peygamberimizin huzuruna çıktı. Yüreğindeki sevgiyle Efendimize selam verdi. Peygamberimiz onun gülümseyen yüzüne bakarak:

– Ey Kubâs, diye seslendi. Bedir'de "Şu durumda ancak kadınlar kaçmayı düşünmüş olabilir." diyen sendin değil mi?

Kubâs bir an neye uğradığını şaşırdı. Öylece bakakaldı Efendimizin yüzüne. Kendini toparlar toparlamaz da büyük bir coşkuyla şahadet getirip Müslüman oldu. Sonra heyecan dolu bir sesle şöyle söyledi:

– Ey Allah'ın Resûlü! Ben o sözü hiçbir kimseye söylemiş değildim. Hatta öyle bir söz için dudaklarımı bile kıpırdatmadım. Ben onu sadece içimden

kendi kendime söylemiştim. Bunu sana bildiren hiç şüphesiz Allah'tır. Eğer sen gerçekten peygamber olmasaydın, bu sana bildirilmiş olamazdı!

Sevgili Peygamberimiz gülümsedi. Kubâs'a İslâmiyet hakkında bilgiler verdi.

* * *

KİM GALİP GELECEK

Araplarda iki ordu karşı karşıya gelince önce en güçlü adamlarını öne çıkarırlardı. Bunlar birbirlerine karşı kılıç çekerlerdi. Galip gelen adamın tarafı savaşa daha yüksek bir moralle başlardı.

Uhud Savaşı'nda Müslüman ordusu ile müşrikler karşı karşıyaydılar. Müşrikler en iyi savaşçılarından birini öne çıkardılar. Bu, güçlü kuvvetli biriydi. Küçümseyen bakışlarla Müslümanlara şöyle bir baktı. Herkes bu bakışların anlamını çok iyi biliyordu. Kendisine denk bir rakip istiyordu adam.

Müslümanlar arasında bir kıpırdanma oldu. Fakat Zübeyr herkesten önce davranıp ileriye çıktı. Müslümanlar adına bu müşriğe haddini bildirmek niyetiyle elini kılıcına attı. Sakin ve temkinli adımlarla savaş meydanına doğru yürüdü.

Bu sırada iki ordudan da çıt çıkmıyordu. Askerler nefesini tutmuş mücadelenin başlamasını bekliyorlardı.

Müşrik, devesi üzerinde doğruldu. Kazanacağından emin bir duruşu vardı. Zübeyr ona doğru yaklaşmaya başladı. Aralarında birkaç adımlık bir mesafe kalmıştı ki herkesi şaşırtan bir olay oldu.

Zübery beklenmedik bir hareketle sıçrayıp müşriğin devesi üzerine çıkıverdi. İki savaşçı gırtlak gırtlağa geldi. Canlarını dişlerine takıp birbirlerini yenmek için mücadeleye başladılar. Deve üzerinde bir sağa bir sola yalpalıyorlardı. Her ikisi de diğerini yere düşürmeye çalışıyordu.

Bir aralık Zübeyr, müşriği daha sıkı kavradı ve alta aldı. Müşrik neredeyse deveden düşmek üzereydi.

Bu sırada Peygamberimiz onları izliyordu. Zübeyr'in üstte, müşriğin altta olduğunu görünce:

– Devenin üzerinden yere daha yakın olanı, mücadeleyi kaybedecektir, dedi.

Müslümanlar sevindiler. Çünkü Peygamberimiz Zübeyr'in galip geleceğini söylüyordu. Öyleyse

sonuç muhakkak öyle olacaktı. Sabırsızlıkla ve dua ederek sonucu beklemeye başladılar.

Deve üzerindeki mücadele sürüyordu. Müşrikler de heyecan içindeydiler. Zübeyr bir hamle daha yaptı. Müşrik o an kendini yerde buluverdi. Zübeyr onun peşini bırakmadı. Hemen deveden aşağıya atladı. Kalkmaya çalışan müşriğin üzerine çıktı ve onu mağlup etti.

Müşrik ordusu kendi adamlarının yenilmesi karşısında moral yönünden çöktüler. Müslümanlar ise hem Zübeyr'in galip gelişine sevindiler hem de sevgili Peygamberimizin bir kere daha haklı çıktığını gördüler.

* * *